

ПРОЛОГ

Езерото Аверно, Италия

Лодката се люшкеше лениво по водата, а вълните нежно се плискаха около нея. Кевин лежеше на палубата, наслаждавайки се на слънцето, стиснал кутия студена бира в ръка и подпрял крака върху прибраното платно. За това беше мечтал дни наред – по време на безкрайната пробна вечеря, глупавите тостове, претенциозната сватба и още по-претенциозния прием в кънтри клуб „Грейт Нек“. Дори докато посрещаше гостите и стискаше ръцете на някакви хора, които никога дотогава не беше виждал и които едва ли щеше да види пак, той броеше часовете до бягството си. Мислеше единствено за момента, в който двамата с Дженифър най-после ще останат насаме на място без оркестри, танци, торти за рязане, подаръци, за които да благодари, и непознати, които да поздравява.

Мястото, на което се намираше сега, беше точно такава.

Той проспа почти целия полет от летище „Кенеди“, но докато летеше от Рим до Неапол, най-после усети, че е на път и че меденият месец е започнал. Всъщност двамата с Дженифър бяха успели да резервират две места едно до друго и – скрити под червеното одеяло на „Алitalia“ – за пръв път се любиха на, или по-скоро над, друг континент. – Отметнахме Европа и Северна Америка – беше прошепнала Дженифър с усмивка. – Остават ни още само пет континента.

– Ще се обадя на пътническия ни агент веднага щом се приберем – беше й отвърнал Кевин.

Лодката, която бяха наели като част от туристическия пакет, не беше хубава като онези от кънтри клуба, с които Кевин плаваше обикновено, но си имаше всичко, което можеше да им потрябва – хладилна кутия, сиди плейър и шкафче, заредено с всичко необходимо от слънцезащитен лосион до презервативи (италианците мислеха за всичко). Щяха да прекарат три дни на езерото, за да си починат и да помързелуват, а после щяха да посетят Венеция. Слава богу, родителите на Дженифър плащаха за всичко.

Той чу плисък и над краката му се изви струя студена вода.

– Хайде идвай! – извика Дженифър иззад борда на лодката. – Не искаш ли да потренираш малко?

Кевин се претърколи и се подпря на лакът. Дженифър шляпаше из лазурното езеро в яркочервения си бански, а дългата й кестенява коса се беше разпиляла върху раменете й.

– Защо не се върнеш в лодката? – каза той. – Можем да потренираме и тук.

– Това не е тренировка.

– Напротив, стига да се прави както трябва.

Дженифър се засмя, а после се отдалечи от лодката. Кевин я проследи с поглед, докато тя бавно отплуваше към назъбените сиви скали, обграждащи заливчето, където бяха хвърлили котва. Той пресуши кутията бира, хвърли я в хладилната кутия, изправи се и се протегна. Може би все пак нямаше да е лошо да поплува.

Кевин заобиколи мачтата и си даде една секунда, за да се подготви – вече знаеше, че студената вода ще бъде шок за нагорещената му кожа – а после майсторски се гмурна в езерото. Водата се оказа още по-студена, отколкото беше очаквал, и той изскочи, плюейки вода, и отметна косата от очите си.

– Тук съм! – извика Дженифър.

Кевин се огледа. Единственото, което се мерна пред погледа му, беше червеният й бански и той заплува към него. Водата беше толкова чиста, че ръцете му прозираха през нея.

– Няма да повярваш какво открих!

– Атлантида ли? – попита той.

– Може би.

Когато наближи съпругата си, той вече беше попривикнал с температурата на водата, а след минута-две дори можеше да му се стори приятна. Дженифър плуваше на място пред една малка пещера в скалите. Над входа й стърчеше грапав сив камък.

– Виж – каза тя, – можеш да надникнеш вътре.

Кевин доплува до Дженифър и се хвана за надвисналия камък. Тя беше права – слънчевите лъчи, отразявани от водата, осветяваха тясната пещера. Освен това вътре имаше нещо. Стените на пещерата бяха покрити с някакъв фосфоресциращ минерал,

който караше вътрешността ѝ да блести, сякаш беше обсипана с диаманти.

– Виж как сияе – каза Дженифър и се плъзна под надвисналата скала към входа на пещерата.

– Това може би не е много добра идея – предупреди я Кевин, но тя вече се беше изтласкала вътре с едно широко загребване.

– Бр-р-р, тук е доста страшничко – каза Дженифър и гласът ѝ отекна от каменните стени.

– А и доста проветриво.

„Май не ми остава друго, освен да я последвам – помисли си Кевин. – Нищо че идеята ми се струва лоша.“ И така, той потопи глава и заплува след нея. В мига, в който влезе в пещерата, почувства, как горещите слънчеви лъчи напускат тила му и го обгръща хладен, дървен въздух.

Дженифър беше стъпила върху нещо на няколко метра от него, а ръката ѝ се опираше в ниския таван на пещерата.

– Тук има издатина – каза тя. – Пази си краката.

Миг по-късно той си удари пищяла в подводната скала.

– По дяволите!

– Съжалявам. Ако това ще те утеши, да знаеш, че и аз си ударих пръста.

– Никак не ме утешава – предпазливо стъпи той върху гладкия и хлъзгав камък, а около глезените му се уви нещо – вероятно водорасло.

– Ами ако сме първите двама души, които попадат на това място? – прошепна Дженифър.

– Сигурен съм, че и други са пускали котва в този залив.

– Но нали казаха, че тази година била сушава и нивото на езерото било по-ниско от всякога.

– Да, май казаха нещо подобно.

– Значи може пещерата за пръв път да се показва над водата.

Кевин сви рамене; възможно беше. Освен това на слабата, примигваща светлина, носена от вълните и отразявана от кристалинните скали, пещерата наистина изглеждаше девствена. Приличаше на... най-старото нещо, което беше виждал. Изглеждаше по-стара от отвесните стени на Големия каньон, от костите на динозаври в музея по естествена история и изобщо от всичко, което би могъл да си представи. Побиха го тръпки.

– Хайде да излизаме – каза той. – Тук е студено. Пък и приливът може да настъпи всеки момент.

– Да побързаме тогава – каза Дженифър и обгърна шията му с ръце. – Това ще бъде нашето тайно място. Завинаги.

Тя притисна тялото си към неговото и го целуна по устните. Кевин, който искаше да се махнат оттук, се опита да ѝ се противопостави, но когато почувства гърдите ѝ да се докосват до неговите и тънкият плат на горнището на банския ѝ да се плъзга по кожата му, вродената му предпазливост се изпари. Той я хвана през кръста и я привлече по-близо до себе си. Затвори очи – трябваше да запомни този миг от медения им месец, защото едва ли щеше да има по-съвършен от него. Тогава Дженифър ахна и се отдръпна.

– Какво е това? – каза тя, взирайки се в нещо над рамото му.

Дори да си беше помислил, че съпругата му се опитва да го преметне, от израза на лицето ѝ се разбираше, че тя изобщо не се шегува. Той рязко извърна глава и го видя съвсем ясно.

В проблясващата скала, сякаш дори сега дращеца да се освободят, се различаваха някакви хищни нокти. Макар да се бяха слели с каменната стена, те се очертаваха ясно и си личеше, че са дълги, остри и закривени.

– Това е фосил – каза Кевин, макар че и на него не му се вярваше.

– На какво?

Той се наведе, за да разгледа находката по-отблизо, но водата се плискаше в проблясващите стени и притежателят на ноктите – а може би щипките – не можеше да се види.

– Тук ме хвана – каза той. – Не бях много силен по биология.

– Все едно, тръпки ме побиват от него – каза Дженифър и в гласа ѝ се прокрадна нотка на безпокойство. – Да се махаме оттук.

Кевин беше напълно съгласен, но не искаше да я плаши повече.

– Ти върви – каза той, а после докосна вкаменелостта. – Аз пък ще си отчупя малко от това нещо тук – в случай че представлява някаква ценност.

– Не! – извика Дженифър. – Нищо няма да си отчупваш! Не го пипай!

– Само се пошегувах – успокои я той. – Дори не си нося длетото – добави той, но после

видя, че моментът никак не е подходящ за шеги. – Хайде да се връщаме на лодката. Ти тръгни първа, а аз ще те последвам.

Тя се плъзна в тъмната вода покрай него, но когато Кевин се обърна към изхода, за да я проследи с поглед, видя една вълна да я връща обратно в пещерата. После я чу да плюе вода и забързано да си поема няколко глътки въздух. Беше работил като спасител доста лета и разпознаваше звука на връхлитащата паника.

– Успокой се, Джен, – каза ѝ той. – Изчакай вълната да започне да се оттегля и излез с нея.

Нямаше как да не забележи обаче, че устието на пещерата изглежда много по-малко от преди, а светлината, влизаща отвън, е намалела. Да не би да приближаваше буря?

– Остави се на водата – посъветва я той с възможно най-спокойния си глас.

Кевин видя главата на съпругата му да се потапя под водата, а ръцете ѝ да загребват. После отново се извърна към проблясващата скала и погребаните в нея нокти. Или пък бяха пръсти?

Нова вълна, по-голяма от предишната, го блъсна и той почувства, че губи равновесие.

Опита се да се задържи върху подводната скала, но камъкът беше твърде хлъзгав.

До прасеца му отново се допря нещо меко и лигаво. Той падна във водата и пищялът му се удари в издатината.

Главата на Дженифър обаче беше извън пещерата, а краката ѝ вдигаха пръски, отвеждайки я обратно в залива.

„Слава богу – помисли си Кевин. – Сега ще се успокои.“

Когато се увери, че съпругата му се е освободила от капана на пещерата, той заплува след нея, но не прецени добре момента и друга вълна – студена и тежка – се стовари върху лицето му. „Голям съм експерт – няма що – помисли си той.“ Едва беше успял да изтрие водата от очите си, когато – за негова изненада – го блъсна още една вълна. Ама че бързо се надигаша! Водата изпълни пещерата, повдигна го и той внезапно усети темето му да се опира в грапавия таван.

„Успокой се – каза си той. – Само се успокой и за няколко секунди ще си вън оттук.“

Кевин си пое дълбоко дъх и отново загребва към изхода. Дженифър вече не се виждаше. Водата в пещерата се завихряше и пенеше, мятайки го настрани и теглейки го назад. Той се опита да плува по-усилено. Чувстваше се като в някой от онези сънища, в които се мъчиш да побегнеш, но не можеш да откъснеш крака от земята – не помръдваше от мястото си. „Боже! Защо изобщо позволих на Дженифър да влезе в тази проклетата дупка?“ Устието на пещерата се беше свило до цепка, а водата отново се надигаше. Той се пресегна, за да предпази главата си, но вече беше твърде късно – следващата вълна го понесе по-бързо и по-силно от преди и темето му се удари в назъбената скала. Макар водата да беше тъмна и студена, той все пак усети, че му потича кръв. Знаеше обаче, че само си е сцепил кожата.

– Кевин!

Наистина ли беше чул това?

– Къде си?

„Тук съм – помисли си той замаяно. – Ето ме.“

Той се опита да изплува, но водата пак се надигна и главата му се блъсна в същия остър камък. Този път болката го остави без дъх.

Изведнъж краката му спряха да ритат, а ръцете му престанаха да гребат.

„Остави се на течението – помисли си той, но вече губеше свят.“

Над него сякаш започна да се спуска дебела и топла завеса от кадифе. Главата го болеше, сякаш го бяха ударили с чук.

– Кевин!

Той отвърна или поне така си помисли. Устата му беше пълна с леденостудена вода. Завесата го обгърна още по-плътно. Почувства, как пропада, как потъва надолу – всъщност чувството беше почти приятно. Последното нещо, което се появи пред вътрешния му взор и извика усмивка на устните му, беше следната сцена: той, облечен в смокинг под наем, поднася огромно парче жълто-бяла сватбена торта на Дженифър.